

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudkyň Mgr. Daniely Večerkové a JUDr. Miluše Farské ve věci

žalobkyně: **OOO Energia**, společnost založená dle právního řádu Ruské federace
zahraniční osoba registrovaná pod č. 6732128994
sídlem Engelse č. 23 321A, 214004 Smolensk, Ruská federace
zastoupená advokátem Mgr. Zdeňkem Bajarem
sídlem Tržiště 366/13, 118 00 Praha 1

proti
žalované: **EAST CORPORATION, s.r.o.**, IČO 28330234
sídlem Vítězné nám. 576, 160 00 Praha 6
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Pavlem Pikolou, Ph. D.
sídlem Ve Skalách 2597/2, 164 00 Praha 6

o zaplacení 6 300 EUR s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 16. 6. 2020,
č. j. 10 C 45/2020-45

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. a ve výroku III. **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 2 565,20 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Zdeňka Bajara.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 5 630

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

EUR se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75 % p. a. z částky 5 630 EUR od 26. 1. 2019 do zaplacení, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), dále uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 670 EUR se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75 % p. a. z částky 670 EUR od 26. 1. 2019 do zaplacení a paušální náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), a dále rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 66 061,20 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně (výrok III.).

2. Soud I. stupně vzal za prokázané, že žalobkyně dne 12. 11. 2018 uzavřela se žalovanou smlouvu o přepravě ve formě oboustranně potvrzené objednávky č. 263/2018, předmětem smlouvy byla přeprava zboží ze Vsetína v České republice do Krasnojarsku v Ruské federaci, žalovaná se za přepravu zboží dle shora uvedené smlouvy zavázala uhradit cenu 6 300 EUR, z toho před dokončením přepravy na základě zálohové faktury částku 1 890 EUR, a následně po provedení přepravy zbývající částku 4 410 EUR. Žalobkyně vystavila žalované zálohovou fakturu dne 21. 11. 2018, žalovaná ji však neuhradila. Přepravu zboží v souladu s objednávkou provedla žalobkyně dne 26. 11. 2018, o čemž žalovanou vyrozuměla, doložila splnění svého závazku nákladním listem CMR ze dne 26. 11. 2018 a zaslala žalované konečnou fakturu č. 257 ze dne 26. 11. 2018, vystavenou na celou částku ceny za přepravu 6 300 EUR. Nákladní list CMR č. 004 a faktura byly žalované doručeny dne 21. 12. 2018, splatnost konečné faktury byla ujednána ve lhůtě 35 dnů ode dne doručení nákladního listu CMR a faktury žalované, tedy do 25. 1. 2019. Žalovaná podáním došlým soudu 6. 4. 2020 vznesla námitku započtení co do částky 670 EUR (17 260 Kč), s tím, že v této výši jí v rámci sjednané přepravy byla způsobena škoda, když při přepravě došlo vozidlem přepravní společnosti k poškození oplocení zákazníka BLOCK a.s. a náklady na opravu žalovaná společnost BLOCK a.s. uhradila dne 28. 1. 2019. Ve zbytku žalobního nároku 5 630 EUR s příslušenstvím požadovala žalovaná umožnění zaplacení ve splátkách, čímž nárok v této části uznala. Protože žalobkyně navrhla vydání rozsudku pro uznání co do částky 5 630 EUR s příslušenstvím, soud I. stupně podle § 153a o.s.ř. rozhodl ohledně této částky s příslušenstvím částečným rozsudkem pro uznání (I. výrokem rozsudku). Ohledně zbytku žalobního nároku (670 EUR s příslušenstvím) soud shledal důvodnou námitku promlčení započítávaného nároku na náhradu škody způsobené při provádění přepravy, již vznesla žalobkyně. Uzavřená přepravní smlouva se řídí Úmluvou o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (CMR), publikovanou vyhláškou ministra zahraničních věcí ze dne 27. 11. 1974 pod č. 11/1975 Sb. („dále jen Úmluva“). Dle ustálené judikatury je Úmluva komplexní úpravou, řeší tedy i otázky nároků na přepravné a odpovědnostních nároků, a to včetně promlčecích dob, v nichž je nutno nároky uplatňovat [rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2008, sp. zn. 32 Cdo 5121/2007 nebo ze dne 23. 1. 2003, sp. zn. 32 Odo 53/2002]. V daném případě byla přepravní smlouva uzavřena dne 12. 11. 2018, promlčecí doba práva na náhradu škody je podle čl. 32 odst. 1 Úmluvy jednoletá, počala běžet (podle písm. c) uvedeného ustanovení) dne 13. 2. 2019 a skončila dne 14. 2. 2020. Úkon započtení učinila žalovaná až podáním došlým soudu dne 6. 4. 2020, tedy po uplynutí promlčecí doby, uplatnění protinároku žalované kompenzační námitkou u soudu tak podle čl. 32 odst. 4 Úmluvy již není přípustné. Soud se potom již nezabýval otázkou existence a výše nároku na náhradu škody uplatněného kompenzační námitkou, a výrokem II. rozsudku přiznal žalobkyni zbývající část žalobního nároku 670 EUR s příslušenstvím, když o příslušenství rozhodl podle § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o. z.) ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. v platném znění.
3. Výrok III. o náhradě nákladů řízení zdůvodnil soud I. stupně ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. Procesně úspěšné žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 66 061,20 Kč: 7 836 Kč za zaplacený soudní poplatek a náklady zastoupení advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu /a. t./: odměna advokáta dle § 7 a.t. 2 x 7 540 Kč (za 2 úkony : převzetí

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

a příprava zastoupení z 26. 11. 2019, výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem předcházející návrhu ve věci samé z 19. 12. 2019), 7 380 Kč za sepsání žaloby ze dne 12. 2. 2020, 8 060 Kč za návrh na vydání částečného rozsudku pro uznání ze dne 23. 4. 2020, 7 940 Kč za písemné vyjádření k výzvě soudu ze dne 30. 4. 2020 a 7 860 Kč za účast na jednání soudu dne 16. 6. 2020, 6 paušálních náhrad po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. a 21 % DPH z částky 48 120 Kč ve výši 10 105,20 Kč. Soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů za sepsání dohody o uznání dluhu ze dne 6. 2. 2020, neboť nejde o náklad potřebný k účelnému uplatňování nebo bránění práva

4. Žalovaná podala včasné odvolání proti výroku II. uvedeného rozsudku. Odvolání odůvodnila tím, že k započtení pohledávky ve výši 670 EUR (17 260 Kč) na nárok uplatněný žalobou došlo písemným podáním žalované ze dne 17. 1. 2020, o němž se zmiňuje i napadené rozhodnutí. Obsahovou textací tohoto podání při extenzivním výkladu je tuto listinu možno považovat za listinu o zápočtu. Navzdory tomu se soud přiklonil k názoru, že započteno bylo až písemným podáním z 6. 4. 2020. Dále žalovaná uvedla, že se její předchozí právní zástupkyně omluvila z jednání soudu nařízeného na 16. 6. 2020, když došlo k ukončení právního zastupování žalované k 15. 6. 2020. Žalovaná tedy na jednání nebyla právně zastoupena a nemohla se účinně bránit, jednání proběhlo, aniž bylo žalované řádně doručeno předvolání na toto jednání. Pokud se předchozí právní zástupkyně omluvila z jednání, neomluvila svého klienta, ale pouze svoji osobu. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku II. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, nebo aby rozhodl tak, že se uvedený výrok zrušuje.
5. Žalobkyně k podanému odvolání uvedla, že s ohledem na svůj obsah nemohl být dopis ze 17. 1. 2020 projevem vůle učinit jednostranný zápočet, žalovaná si byla zřejmě vědoma, že jednostranný zápočet není přípustný. Žalovaná sama uvedla, že činí zápočet až v podání z 3. 4. 2020, její tvrzení o předchozím zápočtu je novum. Právní zástupkyni žalované bylo řádně doručeno předvolání k jednání a ona 15. 6. 2020 omluvila z jednání sebe i žalovanou, žalovaná si případně mohla zajistit na jednání jiné zastoupení.
6. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání při nařízeném jednání shora uvedený rozsudek v napadeném výroku II., a též v závislém výroku III. o náhradě nákladů řízení, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
7. Pokud jde o námitku nepředvolání žalované k soudnímu jednání dne 16. 6. 2020: z obsahu spisu se podává, že žalovaná byla v řízení zastoupena advokátkou Mgr. Dagmar Kláskovou, na základě plné moci ze dne 8. 1. 2020. Právní zástupkyni žalované bylo dne 18. 5. 2020 doručeno do datové schránky předvolání k jednání nařízenému na 16. 6. 2020. Dne 15. 6. 2020 právní zástupkyně žalované omluvila neúčast svou i svého klienta (žalované) u jednání nařízeného na 16. 6. 2020, zároveň uvedla, že žalovaná souhlasí s tím, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti. Dále informovala soud, že došlo k dohodě o ukončení právního zastoupení k 15. 6. 2020 24.00 hodin a požádala, necht' jsou úkony ve věci a veškerá korespondence dále zasílány přímo žalované. Jednání dne 16. 6. 2020 potom proběhlo v nepřítomnosti žalované.
8. Podle § 50b odst. 2 o.s.ř. má-li účastník zástupce s procesní plnou mocí, nařídí předseda senátu doručení písemnosti jen tomuto zástupci, nestanoví-li zákon jinak. V souladu s tímto ustanovením soud I. stupně předvolání k jednání nařízenému na 16. 6. 2020 doručil pouze právní zástupkyni žalované (advokátce s procesní plnou mocí), nikoli též přímo žalované. Protože právní zástupkyně žalované ještě dříve, než zaniklo její oprávnění k zastupování žalované (dle oznámení z 15. 6. 2020 toto oprávnění mělo zaniknout až ve 24:00 hodin, tedy až uplynutím tohoto dne) omluvila neúčast svou i neúčast žalované u jednání a souhlasila s jednáním v nepřítomnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

žalované, soud I. stupně postupoval zcela správně, když v souladu s § 101 odst. 3 o.s.ř. při jednání dne 16. 6. 2020 věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalované.

9. Soud I. stupně správně posuzoval uzavřenou smlouvu podle Úmluvy CMR, neboť jde o smlouvu o přepravě zásilky za úplatu silničním vozidlem, kde místo převzetí zásilky a předpokládané místo jejího dodání dle smlouvy leží ve dvou různých státech, z nichž alespoň jeden (v daném případě oba státy) je smluvním státem této Úmluvy. Mezinárodní příslušnost českých soudů je dána na základě čl. 31 písm. a) a b) Úmluvy, když na území České republiky má žalovaná sídlo, a zároveň zde leží místo, kde byla zásilka převzata k přepravě.
10. Podle Úmluvy bylo třeba posuzovat i promlčení pohledávky na náhradu škody, již uplatnila k započtení žalovaná. Přestože nárok na náhradu škody způsobené dopravcem v průběhu přepravy nikoli poškozením zásilky, ale poškozením jiných věcí, není Úmluvou přímo upraven, i na promlčení tohoto nároku se vztahují ustanovení Úmluvy o promlčení. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Odo 53/2002 ze dne 23. 1. 2003 totiž Úmluva v čl. 32 odst. 1 neváže promlčecí dobu 1 roku jen k těm nárokům, které sama výslovně upravuje, ale ke všem nárokům vzniklým z přeprav prováděných v režimu Úmluvy.
11. Podle čl. 32 odst. 1 Úmluvy nároky z přeprav, na něž se vztahuje tato Úmluva, se promlčují za jeden rok. V případě úmyslu nebo takového zavinění, které se podle práva soudu, u něhož se právní věc projednává, považuje za rovnocenné úmyslu, je promlčecí doba tříletá. Promlčecí doba počíná běžet: a) při částečné ztrátě zásilky, při jejím poškození nebo při překročení dodací lhůty dnem vydání zásilky; b) při úplné ztrátě třicátým dnem po uplynutí dohodnuté dodací lhůty, a nebyla-li dodací lhůta dohodnuta, šedesátým dnem po převzetí zásilky dopravcem; c) ve všech ostatních případech uplynutím tří měsíců ode dne uzavření přepravní smlouvy. Den, kterým promlčecí doba počíná běžet, se do promlčecí doby nepočítá. Podle čl. 32 odst. 4 Úmluvy se promlčené nároky již nemohou uplatňovat ani vzájemnou žalobou ani námitkami.
12. Odvolací soud zopakoval dokazování odpovědí na výzvu k úhradě ze dne 17. 1. 2020 a reakcí na odpověď ze dne 4. 2. 2020 (jež soud I. stupně sice provedl, ale neučinil z nich žádná skutková zjištění) a má z nich za prokázané, že dopisem ze 17. 1. 2020 žalovaná žalobkyni navrhla uzavření dohody, na jejímž základě by došlo k započtení částky 670 EUR (způsobené škody, již žalovaná uhradila společnosti BLOCK a.s.) proti pohledávce žalované na úhradu částky 6 300 EUR, žalovaná však tento návrh dopisem ze 4. 2. 2020 odmítla. Odvolací soud dospěl k závěru, že k zániku pohledávky započtením na základě dopisu ze dne 17. 1. 2020 nedošlo, neboť se nejednalo o určitý jednostranný projev vůle směřující k započtení. Dopis byl návrhem na uzavření dohody stran o započtení, jež však nebyla uzavřena pro nesouhlas žalobkyně.
13. Žalovaná tedy učinila úkon směřující k započtení až v rámci svého podání soudu dne 6. 4. 2020, tzn. až po uplynutí jednoleté promlčecí doby, jež v daném případě počala podle § 32 odst. 1 písm. c) Úmluvy běžet dne 13. 2. 2019 a uplynula dnem 13. 2. 2020. Žalovaná tak ve své procesní obraně uplatnila k započtení promlčené právo, a její námitka započtení je podle čl. 32 odst. 4 Úmluvy nepřipustná. Úprava započtení v Úmluvě se liší od úpravy vnitrostátní, jež za určitých podmínek připouští, aby se strana dovolala svého práva i po uplynutí promlčecí lhůty (§ 618 o. z., dříve § 388 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku) a Nejvyšší soud ČR již ve svém rozsudku 32 Cdo 5121/2007 ze dne 28. 1. 2008 vyložil, že pro případ uplatnění promlčených práv v procesní obraně obsahuje Úmluva speciální pravidlo v čl. 32 odst. 4, kde stanoví, že promlčené nároky se nemohou již uplatňovat ani vzájemnou žalobou ani námitkami, což znamená, že zatímco obchodní zákoník ve svém ust. § 388 odst. 2 upravuje určité situace, za nichž dovoluje uplatňovat promlčená práva, Úmluva to výše citovaným ustanovením nepřipouští.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

14. Soud I. stupně proto postupoval správně, když započítávanou pohledávku žalované na náhradu škody shledal promlčenou, s ohledem na čl. 32 odst. 4 Úmluvy se jí dále nezabýval a žalobě i v rozsahu částky 670 EUR se zákonným úrokem z prodlení z této částky od prvního dne prodlení do zaplacení vyhověl. Protože ve věci jde o vzájemný závazek podnikatelů, vzniklo žalobkyni podle § 3 nařízení č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, též právo na náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč.
15. Věcně správným shledal odvolací soud i závislý výrok III. o náhradě nákladů řízení, neboť podle § 142 odst. 1 o.s.ř. náleží náhrada nákladů řízení procesně úspěšné žalobkyni a soud I. stupně správně určil i výši těchto nákladů dle ustanovení advokátního tarifu (vzhledem k tomu, že předmět řízení je vyjádřen v cizí měně, tarifní hodnota se v souladu s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 5 Cmo 241/2015 z 15. 1. 2016 přepočítává na Kč podle kurzu ČNB pro nákup valut platného vždy v době započetí každého úkonu právní služby) a počtu učiněných úkonů právní služby, s přičtením zákonné DPH a zaplaceného soudního poplatku.
16. Odvolací soud proto výroky II. a III. napadeného rozsudku potvrdil podle § 219 o.s.ř. jako věcně správné.
17. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř., když procesně úspěšná byla v odvolacím řízení žalobkyně, jíž vznikly náklady řízení v celkové výši 2 565,20 Kč: odměna advokáta za 1 úkon právní služby dle § 7 a.t. z tarifní hodnoty 17 537,25 Kč (částka 670 EUR při kurzu 26,175Kč/EUR) 1 820 Kč, režijní paušál dle § 13 odst. 4 a.t. 300 Kč a 21% DPH z nákladů právního zastoupení 445,20 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné.

Praha 26. listopadu 2020

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.